

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. V. Quinque documenta huc spectantia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

tur, obambulare sit visa. Denique ad supplicii locum capite truncanda reclusus properavit. Juliana virgo laudatissima formæ, capillis suspensa, verberibus caesa, ferro ustulata est. Hos tamen illa cruciatus in Eleusio Nicomediæ Prefecto velut blanditias laudavit: flammæ, ad quas damnata erat lacrymis extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus rupit, denique priusquam iudici manus daret, caput lelaris dedit. Quis tantas vires, tant viriles animos, quis patientiam tam invictam, tam admirandam in tormentis lætissimam, tam insignem inter supplicia victoriam tot puellis concessit? Christus crucifixus, qui alios salvos fecit, & seipsum dereliquit.

Sed & præca legis homines hæc eadem Christi virtus inter tot malorum & mortis occuracula servavit. Apertissimè David, in te, inquit, speraverunt patres nostri, speraverunt & liberasti eos; ad te clamaverunt, & salvi facti sunt. Et de seipso, abscondit me in tabernaculo suo, inquit, in die malorum, protegit me in abscondito tabernaculi sui. In tam adversis casibus Joseph minimè desertus est. Nam illa ipsa Christi virtus descendit cum illo in foveam, & in vinculis non dereliquit eum. Daniel inter leones septem impavidos tam securus agit, tamquam si inter agnellos diverfaretur.

Sed en Daniele nostrum non inter septenos, nec inter septem millia, sed dixerim inter septuaginta millia leonum. Credibile profus ad hoc spectaculum, ut Lucas illud nominat, supra septuaginta millia hominum confluisse: inter istos tot leones, tot improbos hostes exclamat insons noster Daniel: Ego autem sum vernis, & non homo. Deus meus, Deus meus, ut quid dereliquisti me! Sagitta potentis quam acuta sunt!

Paralyticus triginta octo annis decumbens aeger, & desertionem suam altè ingemiscens, Hominem, inquit, non habeo. Habuit rectum, socios, grabatum, habuit qui stipem & cibum darent, nihilominus queritur: Hominem non habeo. Dei Filius queri poterat: Non tantum non hominem, sed Deum non habeo. Longè fecisti notos meos à me, posuerunt me abominationem sibi. Deus nec à cruce nec à latris spoliavit omnibus: Et nos reputavimus eum percussum à Deo. En pullos salvos, & matrem gallinam morientem, en innocentissimam Danielem tot leonum millia maledicis linguis vulnerant, mors demum discerpet, sed non deglutiet hanc prædam. Christus igitur ad Patrem succlamavit se derelinqui, ut per hanc derelictionem suam toti humano generi impetraret singularem gratiam. Nimirum optima mater sic pullos suos servari & liberari voluit. Livore ejus sanati sumus. Colligamus hinc documenta.

S. V. Quinque documenta huc spectantia.

I. Cùm malè habemus, epistolum mittamus æternò Patri. Cùm Lazarus decumberet, Magdarena & Martha sorores, litteras brevès miserunt Christo, his conceptissimis verbis: Domine, ecce, quem amas, infirmatur. Christus extremis angoribus circumfluens, litteras ad Patrem misit his omnino verbis: Eli Eli lamma sabachani! Sed Judæorum aliquis aut potius Romanorum joculariter voces corrupens, Ecce, inquit, Eliam vocat. Sinite, videamus, si veniat Elias ad deponendum eum. Nos pariter, quandocumque nobis est ægrè, litterulas mittamus in cælum: Deus meus, Deus meus, respice in me. Jocentur alii & irideant, subsidio veniet cælum. Christi derelictio, nostra consolatio.

II. Consolationes sensiles extra cælum non ambiendæ, sed ad mortem usque obtemperandum. Laboriosus hoc, sed lucrosus. Tarsensis Paulus hanc penuriam solatorum animosè tolerans, Supra modum, inquit, grati sumus, supra virtutem, ita ut tederet nos etiam vivere. Sed ipsi in nobis miseris responsum mortis habuimus. Nam natura & animus nec prælagiebant aliud, nec expectabant

quàm mortem. Ita mihi de vitæ statu cogitanti mens & cogitatio mea non aliud respondit, quàm esse moriendum. Mox tamen adjungit Paulus: Vi non sumus fidentes in nobis, sed in Deo, qui suscitavit mortuos, qui de tantis periculis nos eripuit & eruit: in quem speramus, quoniam & adhuc eripiet.

III. Afflictiones eâ fide sunt perferendæ, ut cum deferi nobis videmur, ad ipsum confugiamus defertorem. Illa mulier Chananaea exploratissimæ fidei hoc insigniter nos docet. Hæc manus supplices ad Christum tendens clamabat: Misere mei Domine, fili David; filia mea malè à damonio vexatur. Nec verbulo responsum est. Rogarunt Apostoli, & nihil impetrarunt. Vitandis ergo clamoribus tam importunis dimittebam susserunt. Nec alia tamen reddita est responsio quàm ista. Non sum missus nisi ad oves que perierunt domus Israël. Nihilominus animo non cecidit constans femina, sed rediit, & adoravit eum, qui aures obdurasse visus, hoc unum precata: Domine, adjuva me. Sed necdum auditur, insuper & canis appellatur, indigna scilicet, cui panis, è manu filiorum raptus, projiciatur. Ad illa patientissimè ferens hæc omnia, nec tanto sui contemptu absterita, Ita est, Domine, inquit, sed tamen micæ è dominorum mensa defluentes excipiant earelli. Hic Christus ore suavissimo, O mulier, ait, magna est fides tua: fiat tibi sicut vis. Constans fides ipsum etiam Deum expugnat.

IV. Etiam si nos summa premat desertio, numquam tamen recedendum à Deo. Cælum vel ferream rotas potest pluerè. Annuente Deo vepræta etiam melle stillant. De suis majoribus David, Appropinquaverunt, inquit, usque ad portas mortis. Et clamaverunt ad Dominum cum tribularentur, & de necessitatibus eorum liberavit eos. Misit verbum suum, & sanavit eos, & eripuit eos de interioribus eorum. Deus ipse derelicti quæ brevissimæ solatia spondens amplissima, Ad punctum, inquit, in modico dereliqui te, & in miserationibus magnis congregabo te. In momento indignationis abscondi faciem meam parumper à te, & in misericordia sempiterna miseratus sum tui: dixit Redemptor tuus Dominus. Neminem ex toto deserit Deus, nisi desertus.

V. Aliquamdiu à Deo deseri, non rarum est amicorum experimentum. Hic matrum lusus est, simulare fugam, ut infantis in matrem crescat affectus. Mater modò lætat filium, modò inæpar, aut etiam flagellat. Jobo desertissimo dicitur: Semper loquitur Deus, & secundum id ipsum non reperit. Quid enim opus ut repetat, quod semel apertè dixit, hominem ob peccata jure affligi, jure deseri. Hæc explicans Gregorius, Quia semel, inquit, derelictus est Christus, semel nobis locutus est Deus, ut sciamus nos etiam quandoque derelinquendos, ut ei similes efficiamur. Sed Panopliâ nos Jobi obarmemus. Dicit pro se quique, Ipsi occiderit me, in ipso sperabo.

S. VI. Quinque alia documenta eodem pertinentia.

VI. Obstinatus animus ad repetendas culpas expectatissimus est. En Scribarum & Phariseorum horribilem pervicaciam. Durantibus tenebris non Christus solum, sed alii omnes siluerunt attoniti. Tenebris cessantibus maledicæ linguæ denuo cœperunt in Christum sævire. Mox iterum contumeliæ & probra certatim sparsa. Auditis vocibus, Eli Eli; Eliam, ajunt, vocat iste. Hebdomadæ sacræ majore, pauculis, qui Patris chati prænitri solent diebus, plerique Christianorum sanctiores mores induunt, silent aliquantulum consuetæ illorum nequitia. Paschate peracto mox iterum libertim delinquent. O cæci & nequam Pharisei! qui antiquam recantatis fabulam, qui pristinam resumis nequitiam, qui vitia priora omnia repetitis, qui cavillo improbo vocatis Eliam. Bibulus ille suos calices resumit: Ecce Eliam vocat iste. Lascivus iste repetit suas libidines: Et hic Eliam vocat, nec enim Christo in cruce vult committi.

Homines præca legis a Christo in adversis liberati. P salm. 21. v. 5. & 6. P salm. 26. v. 4. Sap. cap. 18. v. 13. & 14. P sal. 21. v. 7. Mat. c. 27. v. 46. P salm. 119. v. 4. Joan. cap. 5. v. 7. P salm. 87. v. 9. Isa. cap. 53. v. 4. Ibid. v. 5. Ex hac derelictione Christi documta. 1. Cùm malè habemus epistolum mittamus æternò Patri. Joan. c. 11. v. 5. Mat. c. 27. v. 46. Ibid. v. 47. & 48. P sal. 21. v. 2. 2. Consolationes sensiles extra cælum non ambiendæ. 2. ad Cor. cap. 1. v. 8. & seqq.